

Jeg tenker
som et menneske

JEG TENKER SOM ET MENNESKE

FREDERIC T. WRIGHT

Utgiver:

Sabbatruhe-Advent-Gemeinschaft
Waldstrasse 37
D-57520 Dickendorf
Tyskland
Hjemmeside: www.srac.info

Kontakt i Norge:
Sabbatshvile Adventmenigheten
Drammen
Telefon: 32 88 58 70
Mobil: 974 98 449
E-mail: annette.reissmann@web.de

Utgave 2010

Tittelbilde:
pixelio: barn, bilulykke
fotolia: tsunami, flom, vold

Innhold

Jeg tenker som et menneske	5
En annen måte å tenke på	8
En feil forklaring	11
Det avgjørende spørsmålet	13
Menneskelig kjærlighet mot guddommelig kjærlighet ...	14
Kjærlighetsgaver	16
Forskjellige lover	18
Gud opprettholder verden	20
Moses stav	22
Hvorfor ikke tidligere?	31
Tempelet renses	32
Korsets vitnesbyrd	34
Høyere og helligere forestillinger	37

Jeg tenker som et menneske

Imange dager hadde det striegnet. Vannet ved den 35 årige gamle jorrdemningen steg høyere og høyere. Det brune, virvlende vannet nådde nesten kanten. Det regnet fremdeles.

I dalen ved elven gjorde menneskene som vanlig, ønsket at regnet skulle slutte, men tok ikke forholdsregler.

Da skjedde det. Jordmuren skalv under det stigende trykk av mange tonn vann, sprakk og brast. En brusende, skummende vannmasse på ti meters høyde raste ned mot dalen i full fart og tok med seg alt som stod i veien.

Som følge av dette korte raset døde 39 mennesker og førtifem ble alvorlig såret. Bygninger og kjøretøy ble helt ødelagt.

Som forventet kalte forsikringsselskapene dette “av en høyere makt”, det vil si “Guds handling”.

De tenkte selvfølgelig som mennesker.

Over den varme, dampende jungelen på en sydhavsøy raget en mektig vulkan sin stolte krone i været. Den hadde “brummet” og spydd ut røyk i det siste. Folk i landsbyene rundt omkring betraktet den derfor med voksende uro. En dag kom vulkanutbruddet med store eksplosjoner. Flytende lava rant over

kraterkanten og nedover fjellsidene mot landsbyene. Hus ble slukt av flammene, avlinger ødelagt, og det ble store tap av buskap. Landsbybeboerne flyktet for livet og reddet seg ut på det opprørte havet i kanoene sine.

Med alvorlige og skremte ansikter hvisket de til hverandre at Gud var sint på dem, og at de måtte finne en måte å berolige ham på.

Også de tenkte som mennesker.

En mann som alltid hadde hatt god helse, ble alvorlig syk. Han lå på sykehuset med store smerter. Da gikk hans tanker til Gud, og han håpet å finne trøst hos ham. Han fant frem en Bibel som lå i nattbordet og begynte å lese den for første gang i sitt liv.

Han leste fra begynnelsen, om skapelsen og Adams fall. Så kom han til historien om syndfloden. Der leste han at Gud sendte vannmasser over jorden for å ødelegge dem som ikke ville adlyde ham. Deretter leste han hvordan de to byene Sodom og Gomorra ble ødelagt av ild. Så leste han om plagene som kom over Egypt, og til slutt om Guds befaling at israelittene skulle ødelegge amalekiterne, til og med gamle og mødre med sine spedbarn.

Det ble for meget. Han lukket boken og sa at han ikke kunne elske og tjene en Gud som la en slik grusomhet for dagen som dette han nettopp hadde lest.

Så synd at han leste om alle disse hendelser med menneskelige øyne. Han visste hvordan vi mennesker oppfører oss og antok at Gud handlet på samme måte.

I dag opplever vi at verden rammes av stadig flere katastrofer som ødelegger liv og eiendom. Mange tror at disse ulykker er Guds straff og vrede over mennesker som ikke vil adlyde, respektere og elske ham.

Det er det samme som å si at Gud handler som et menneske.

De fleste er så vant til å tro at en sint Gud står bak alle disse katastrofene som rammer jorden, at de ikke en gang setter spørsmålstegn ved denne fremstillingen. De tror at Gud handler på denne måten for å irettesette deres ulydighet, selv om det er klart at en slik metode rett og slett ikke fungerer. Det er helst omvendt: Hvis mennesker blir behandlet på en slik måte, elsker de Gud desto mindre og blir enda mer opprørske mot ham. Ingen kan virkelig elske Gud og tjene ham, så lenge han tror at Gud har et slikt lunefullt vesen.

Et raskt blikk på historien viser at ingen hersker vant kjærlighet og troskap av sine undersåtter ved å straffe deres ulydighet strengt. Kanskje han frambringer slavisk, underdanig ydmykhet pga. angst, men aldri kjærlighet. Hvis Gud skulle bruke våre menneskelige metoder, skulle han motarbeide sin egen plan. Istedenfor glad og kjærlig lydighet, skulle han i beste fall få ydmyk underdanighet, hvis ikke åpent, uhemmet opprør.

En annen måte å tenke på

Det finnes en annen måte å tenke på Gud. Den er fullstendig annerledes, inspirerende, vakker, forfriskende og deilig. Det er den måten Kristus tenkte på og snakket om ham. Når vi lærer å se Gud slik Kristus skildret ham, kommer våre hjerter til å strømme over av kjærlighet, glede og fred som et naturlig svar. Da kommer vi ikke lenger til å se en tyrannisk hersker i Gud, men en kjærlig far.

Da Kristus kom til denne jord, hadde han forskjellige oppgaver å utføre. En av de viktigste oppgavene var å avsløre løgnene om sin Fars karakter som var i omløp. Kristus kom for å vise oss hvordan Gud virkelig er. Han innbyr oss alle å forestille oss Faren og å tenke og snakke om ham slik han selv gjorde det, ikke lenger slik vanligvis vi gjør det.

Kristus åpenbarte Faren fullstendig. Alt man kan og bør vite om ham, ble åpenbart i hans Sønns liv og karakter. Men selv om Kristus ga en imponerende åpenbaring av sin Far, legger

ikke mange merke til dette aspektet av hans embete. Til og med disiplene skjønte ikke det. Derfor bad Filip: "Herre, vis oss Faderen, og det er nok for oss." *Johannes 14,8.*

Kristus var meget skuffet over dette ønsket. Det viste at til og med hans nærmeste medarbeidere ikke forstod hensikten med hans misjon. De skulle i hvert fall ha skjönt det først. "Jesus svarte: Kjenner du meg ikke, Filip, enda jeg har vært hos dere så lenge? Den som har sett meg, har sett Faderen. Hvordan kan du da si: Vis oss Faderen?" *Johannes 14,9.*

Med disse ord erklærte Kristus disiplene at de har sett Faderen når de har sett ham, Kristus, og hans vidunderlige kjærlige karakter. Han kom ikke bare for å fortelle hvordan Faren er, men for å åpenbare ham med hele sitt liv.

Men for å gi et nøyaktig bilde av Faren, måtte Jesus være en perfekt og fullstendig reproduksjon av ham. Det var han virkelig. Allerede før han snakket med Filip, hadde Kristus fortalt disiplene at hans liv var et eksakt bilde av hans Far og at han bare gjorde det Faren gjorde.

"Men Jesus tok til orde og sa til dem: Sannelig, sannelig, det sier jeg dere: Sønnen kan ikke gjøre noe av seg selv, men bare det han ser Faderen gjøre. Det Faderen gjør, det gjør også Sønnen likeså. For Faderen elsker Sønnen og viser ham alt det han selv gjør. Og han skal vise ham større gjerninger enn dette, så dere skal undre dere." *Johannes 5,19.20.*

Med disse ord forklarte Jesus at han ikke bare gjorde akkurat de samme gjerninger Faren gjorde, men han gjorde dem også på samme måte. Kristi metoder, prinsipper og hans framgangsmåte tilsvarte akkurat det Faren gjorde.

Mange mennesker som leser opptegnelsene i Det gamle testamente, betrakter Gud som et sint, hevngjerrig vesen uten skrupler. En som lar ild falle ned på hodene på de hjelpeløse onde som ikke angrer, slik det var med sodomitterne. Så leser de historien om Kristus og synes at han er helt annerledes enn guden i Det gamle testamente. Derfor konkluderer de med at Faren og Sønnen har forskjellige karakterer. De ser i Kristus en mild, kjærlig, snill, ydmyk og tålmodig person som tilgir og som aldri slo tilbake mot sine fiender. Uansett hvor brutalt de behandlet ham, hvor uvennlig de forkastet ham, hvor nådeløst de pintet ham og hvor skamløst de fortalte løgner om ham – Kristus gjengjeldte dem bare med gode gjerninger. Da han ble oppfordret til å ødelegge dem som forkastet ham, løftet han ikke en finger mot dem.

De som sier at Faren og Sønnen har forskjellig karakter, tenker og snakker som et menneske. Kristus sa aldri noe lignende. Med absolutt autoritet bekrefter han at han og Faren har eksakt den samme karakter og gjør akkurat de samme gjerninger på akkurat samme måten.

Vi burde ta Kristi liv og lære som målestokk når vi undersøker hvordan Gud virkelig er. Uansett hvor alminnelig godtatt våre forestillinger om Gud er, burde vi ta Kristi liv som sammenligningsgrunnlag. Finnes det noen forskjell på hvordan Kristus åpenbarer Faren, burde vi vrake våre menneskelige forestillinger. Det er viktig, selv om vi ennå ikke forstår hver detalj og hvorfor det er feil. Alle som handler slik, får helt sikkert riktige oppfatninger om Guds karakter og hans veier med store velsignelser som følge.

En feil forklaring

Mange mennesker får et feil bilde av Guds karakter når de leser Det gamle testamente. Selv om vi ikke kan undersøke alle feilforestillinger i denne lille boken, skal vi undersøke en hendelse som er fremtredende.

Israel var i egyptisk fangenskap i flere århundrer. Til slutt viste Gud seg for Moses i den brennende busken og kalte ham til å lede folket til det lovede landet. Gud instruerte Moses på en meget tydelig måte.

“Da sa Herren til Moses: Se, jeg lar deg være som Gud for Farao, og din bror Aron skal være din profet. Du skal tale alt det jeg byr deg, og din bror Aron skal legge det fram for Farao, så han lar israelittene fare fra landet. Men jeg vil forherde Faraos hjerte, og mange tegn og under vil jeg gjøre i Egypt. Farao kommer likevel ikke til å høre på dere, og derfor vil jeg legge min hånd på egypterne og føre mine hærer, Israel, mitt folk, ut av Egypt med store straffedommer. Egypterne skal få sanne at jeg er Herren, når jeg rekker hånden ut over Egypt og fører israelittene bort fra dem.” *2. Mosebok 7:1-5*.

Historien fortsetter med at Moses og Aron går til kongen og krever at han lar israelfolket fare. Etter at Farao nektet, kom den ene ødeleggende plage etter den andre. Til slutt var kongen medtatt og slått og lot dem dra med glede. Historien er velkjent.

Siden vi er vant til å tenke som et menneske, konkluderer de fleste at Gud handlet slik:

Gud, den allmektige hersker over universet, bestemte at israelittene skulle bli løslatt. Derfor beordret han Moses å befale kongen å sette dem fri. Hvis Farao skulle være uvillig, måtte han regne med direkte gjengjeldelsesaksjoner.

Kongen nektet. Derfor rammet Gud ham hardt ved å gjøre vannet i Nilen og alle andre vann i landet udrikkelig. Så stanset Gud for å gi den trassige herskeren tid til å betenke seg. Men siden han fortsatt nektet å adlyde ordren, slo Gud til igjen. Denne fremgangsmåten ble gjentatt til kongens motstand var knust og han ikke hadde noe annet valg enn å overgi seg og la israelittene dra.

Nå skal vi sammenligne dette gudsbilde med et annet bilde: I noen storbyer i verden, som Chicago i USA, finnes mafiaen, en mektig forbryterorganisasjon som betrakter seg selv som metropolens hersker. Når det passer dem, krever de spesiell “betaling” av noen personer. De går for eksempel til en forretningsmann med sitt pengekrav og lar ham få vite at det er de som har makta i kvartalet. De gjør det klart at de vil straffe ham hardt hvis han ikke skulle etterkomme deres krav. Sett at forretningsmannen nekter, enten fordi han handler etter prinsipper eller fordi han ennå ikke har lært mafiabossene å kjenne, så slår de ham første gangen. Kanskje de knuser hans utstillingsvindu eller sprenger bilen hans i luften eller gjør noe enda verre. Så gir de ham litt tid til å tenke over saken én gang til. Skulle han holde fast på vegringen, kommer de til å plage ham igjen og igjen, helt til han er fullstendig slått ut og ikke har noen annen mulighet enn å overgi seg. På denne måten får forbrytergjengen det de vil ha fra mannen. Samtidig benytter de denne hendel-

sen som en anledning til generelt å demonstrere sin makt og å skremme andre forretningsmenn i byen.

Selv om disse metodene er veldig virkningsfulle, er ofrenes lydighet ikke et resultat av kjærlighet og takknemlighet mot mafiabossene. De blir tvert imot hatet og foraktet for sine metoder. Menneskene er bare lydige fordi de ikke har noe annet valg.

Det avgjørende spørsmålet

Så oppstår spørsmålet: Hva er da forskjellen mellom metodene til disse kriminelle mafiabossene og metodene man antar Gud brukte i Egypt? Vi snakker her ikke om motivene og karakterene, men bare om framgangsmåten som mafiaen bruker og som tilskrives Gud.

Svaret er, at det slett ikke finnes noen forskjell. Hvis vi holder fast ved den vanlige forståelse av Guds handlemåte i Egypt, må vi konkludere med at Guds veier og veiene til dem som lever av ran og undertrykkelse, er identiske.

Da jeg viste denne konklusjonen til en velutdannet mann, svarte han med en gang at Guds metoder er faktisk slik som forbrytergjengens, men at Gud har helt andre mål. Med andre ord: Mens gangsterene bruker denne framgangsmåten for å fremme sine egne selviske mål, handler Herren slik av hensyn til andre. Men det betyr å argumentere med at hensikten helliger midlet. Følgelig er forbryterens metoder urettferdige, fordi de har selviske motiver, mens akkurat de samme metodene er rettfærdige hvis de blir brukt av Gud fordi hans motiver er rettfærdige.

Bibelen støtter ikke en slik konklusjon. Gud selv sier at hans veier ikke er som menneskets veier. Han forsikrer oss om at de er faktisk ganske forskjellige.

”For mine tanker er ikke deres tanker, og deres veier er ikke mine veier, lyder ordet fra Herren. Som himmelen er høyere enn jorden, er mine veier høyere enn deres veier og mine tanker høyere enn deres tanker.” *Jesaja 55,8.9.*

Hadde Gud i Egypt handlet slik som man vanligvis tror, hadde hans veier ikke vært forskjellige fra de verste forbrytere. Da ville Gud være en løgner i lyset av denne bibelteksten. Men Gud lyver aldri. Han er sannheten og taler bare sannheten. Derfor trenger vi en annen forståelse av hans adferd i Egypt.

Bortsett fra Jesajateksten reiser også Kristi liv og lære tvil om den generelle fortolkningen av Guds handlemåte i Egypt. Aldri i hele sitt liv brukte Kristus tvang eller vold. Han forklarte at han bare gjorde det han så Faderen gjøre. Og han gjorde det akkurat likeså. For å opprettholde forestillingen om at Gud bruker vold, burde man finne et eksempel fra Bibelen hvor Kristus brukte vold for å nå sitt mål. Den eneste hendelsen man kunne forstå på denne måten, er rensingen av tempelet. Noen kunne argumentere med at Kristus truet pengevekslerne med svepen, men vi skal snart se at hans handlinger formidlet et annet budskap.

Menneskelig kjærlighet mot guddommelig kjærlighet

Jesu eksempel støtter ikke det alminnelige syn om Guds adferd i Egypt. Og siden Gud også selv bekrefter, at hans

veier ikke er menneskenes veier, burde vi forstå Guds handlinger i Egypt på en annen måte. Dette syn må være i full harmoni med Bibelen og med Jesu vitnesbyrd.

Bibelen sier at "Gud er kjærlighet." *1. Johannes 4,8*. Det skrives ikke bare at Gud elsker, selv om det er riktig. Men her står skrevet at han er kjærlighet. Han elsker fordi han er kjærlighet. Gud er uendelig og uten begrensninger. Derfor er også hans kjærlighet ubegrenset. Det betyr at denne kjærligheten aldri når en grense eller kommer til å slutte. Derfor skrives det om Gud at "hos ham er det ingen forandring eller veksling mellom lys og mørke." *Jakob 1,17*.

Menneskelig kjærlighet er endelig eller begrenset. Vi elsker andre så lenge de elsker oss. Blir deres kjærlighet mot oss mindre, svinner vanligvis også vår kjærlighet. Ofte forvandler vår kjærlighet seg faktisk til hat med samme styrke som kjærligheten var før. Men slik er det ikke med Gud. Hans veier er annerledes enn våre veier. Uansett hvor mye vi vraker Gud, forakter ham, kjemper mot ham, fornærmer ham eller skiller oss fra ham – hans kjærlighet til oss forandrer seg ikke det minste.

En stor forskjell mellom guddommelig og menneskelig kjærlighet er at Gud elsker oss ikke pga. hva *vi* er, men pga. hva *han* er. Derimot elsker vi mennesker en annen person ikke pga. våre egne egenskaper, men pga. hvordan den andre er. Vi ble preget av dette allerede fra barnsben av. Våre foreldre lærte oss at vi fikk kjærlighet hvis vi var snille, men de trakk kjærligheten tilbake så fort vi var slemme. Vi lærte oss fort å handle på en slik måte og praktiserte det med våre lekekamerater. Likte vi hva et annet barn gjorde, da elsket vi det, men hvis det samme

barnet ikke gjorde det vi ville, trakk vi tilbake vår kjærighet. Den eneste avgjørende faktor som bestemmer denne adferd, er spørsmålet om den andre er elskverdig, ikke om man selv har evnen til å elske. Samme holdning og vane beholder man når man blir voksen og gifter seg. Det sørgelige resultatet er at mange ektefeller skiller seg så snart den andre ikke lenger imøtekommer ønsker og forventninger.

Vi mennesker har en tendens til å dømme Gud ut fra våre egne erfaringer og tror at han er slik vi er ("Mener du at jeg er som du?" *Salme 50,21*). Derfor antar vi at han elsker oss bare så lenge vi gjør det han vil. Men hans kjærighet er helt annerledes. Guds kjærighet mot oss forandrer seg ikke det grann, uansett hvor ulydige og hvor lite elskverdige vi må bli. Men én ting forandrer seg riktignok: Vårt forhold til Gud. Når vi er ulydige, fjerner vi oss fra Gud. Vi må likevel ikke forveksle dette: Adskillelse fra vår side betyr ikke at Gud ikke lenger bryr seg om oss. Et veldig godt eksempel på dette finner vi på Golgata, da Jesus bad om tilgivelse for sine forfølgere da de korsfestet ham.

Kjærighetsgaver

Uendelig kjærighet er uendelig uselvskhet. Det viser seg alltid i giverglede. Herren skapte ikke himmelen og jorden for seg selv. Han gjorde det for sine skapninger, for deg, for meg og for hvert et menneske som noen gang har levd. La oss derfor betrakte hvilket behov et menneske hadde, da alt ble skapt.

Da Gud skapte mennesket, visste han at det ikke var tilstrekkelig å bare gi ham livet som kjærlighetsgave. Bare tenk deg at mennesket hadde fått liv, men ikke noe hjem. Det berettes om begynnelsen: "Jorden var øde og tom, og mørke lå over havdyppet." 1. Mosebok 1,2. Uten å ha fått et livsrom, hadde mennesket for evig drevet gjennom verdensrommets tomme, kalde mørke uten å kunne se eller gjøre noe og uten å kunne snakke med noen. Hvem ville leve slik? Det kunne man sammenligne med å være levende begravet.

Derfor skapte Gud i sin visdom først et fullkomment hjem som kjærlighetsgave, før han ga oss livet. Men selv det var ikke nok. Han ga oss uendelige muligheter til å utvikle oss og komme oss frem. Det var bare mulig fordi menneskene og jorden ble utstyrt med de nødvendige kreftene, både menneskets fysiske, forstandsmessige og åndelige krefter og naturens store krefter som solen, elektrisiteten og tyngdekraften.

Men nedlagt i disse kreftene ligger et problem. Selv om Gud ga dem bare for menneskets velsignelse og lykke, innebærer de også muligheten til fryktelig destruksjon. Det ligger i energiens natur. Det er innlysende at energi enten tjener til velsignelse eller leder til ødeleggelse. Det ser man hver dag.

Den uendelige visdommen overså ikke problemet og den uendelige kjærligheten lot det ikke være uløst. Gud kunne ha programmert menneskets ånd slik at den automatisk hadde valgt bare den sikre veien i omgang med energi. Men vår skaper brukte ikke slike drastiske tiltak for å beskytte oss mot misbruk av kreftene. Det hadde bare tatt fra oss muligheten til å velge, å bestemme oss for noe og å tenke selv. Det ville ha innskrenket,

undertrykt og forhindret de høyeste og rikeste oppfyllelser av våre ønsker og bestrebelser. En slik løsning hadde gjort oss til marionetter og begrenset oss til et nivå som ligger under dyrene.

Hvis vi hadde fått muligheten av Gud til å velge en løsning, ville vi sikkert ikke ha valgt denne løsningen. I dag vil mange mennesker helst dø, men ikke oppgi sin frihet til å velge selv. Mottoet til flere frihetsorganisasjoner er "Friheten eller døden".

Guds løsning måtte på den ene side sikre en fullkommen beskyttelse mot misbruk av energi og samtidig tillate at vi har lov til å velge og tenke. Derfor opprettet han en rekke fullkomne lover som omfatter hvert tenkelig aspekt av vår fysiske, psykiske, moralske, materielle, vitenskapelige og åndelige tilværelse. Disse lover er en ytterligere kjærlighetsgave som Gud i sin uendelige visdom og kjærlighet ga oss mennesker.

Forskjellige lover

Det er tragisk at mange mennesker bare anerkjenner noen av Guds lover, men ignorerer eller forkaster andre. For eksempel anerkjennes og benyttes naturlovene og særlig vitenskapelige lover med den største selvfølgelighet. Hvert år bruker universiteter, regjeringer og industri millioner på forskning. De leter etter en bedre forståelse av de fysiske lovene som styrer universets krefter og forsøker å dra fordel av denne kunnskap.

I mange yrkesutdanninger er det svært viktig å holde seg strengt til naturlovene. En trafikkflyver for eksempel må etter-

komme utallige regler. Ellers får han med en gang meget strenge disiplinærstraffer eller mister til og med jobben sin. De som er ansvarlige for flytrafikken, handler etter strenge prosedyrer for å beskytte livet til både sine ansatte og passasjerer. Alle vet og aksepterer det.

Men lovene som behandler vårt forhold til Gud, betrakter mange mennesker som Guds oppfinnelse, ikke for å beskytte oss, men for å tvinge oss til å tilbe ham. Så lenge vi tenker slik, kan vi hverken erkjenne Guds sanne karakter eller virkelig nyte fellesskapet med ham. Hvis vi ønsker å oppleve oppfyllelse og lykke slik Gud har planlagt det for oss, er det nødvendig at vi retter på disse gale forestillingene.

Men selv om vi gjerne godtar at naturlovene har en enorm verdi og at de er uunnværlige, forsømmer vi dessverre å forbinde disse lovene med Gud som skapte livet. Vi betrakter dem bare som noe som utviklet seg fra ingenting, og som hever vår levestandard meget og gir oss makt til å skremme våre fiender. Pga. denne mangel på forståelse mister vi ufattelig mye, for Gud er ikke bare lovgiveren. Han er også den store lærer som lengter etter å gi sine barn en dyp og omfattende forståelse av disse ting. "Frykt for Herren er begynnelsen til visdom." *Ordspråkene* 9,10. Hans kunnskap og visdom er uendelig og han er rede til å formidle det til dem som gjerne vil ta imot hans lærdom. Hvis bare menneskeheten i dag ville lære av Gud istedenfor å forsøke å få all kunnskap ved egen hjelp og styrke. Da hadde de vært utrolig mer velsignet enn de er nå.

Problemet med å forstå Guds morallov skyldes vår egen karakter. Vi er mer enn villig til å innskrenke våre medmenneskers

rettigheter, men for oss selv finner vi gang på gang en unnskyldning for å frikjenne oss fra samme forpliktelse. Vi vil ha lover som beskytter oss fra andre, men ikke lover som beskytter andre fra oss. Men Guds lov er laget for å gi den samme upartiske og fullkomne beskyttelse til ethvert menneske. Aldri begunstiger han den ene personen på bekostning av den annen.

Det er faktisk ikke et eneste bud som Gud lagde for sin egen opphøyelse, interesse eller velsignelse. Vi mennesker er så vant til å tenke og handle annerledes. Derfor er det vanskelig å forstå. Hvis vi hadde stor makt, kunne vi nyte vår frihet på bekostning av andre. Derav trekker vi den falske slutningen at Gud bruker sin uendelige makt for å opphøye seg selv og å tilfredsstille sine egne ærgjerrige ønsker.

Men Gud er ikke et menneske. Hans veier er motsatt av våre veier. "For mine tanker er ikke deres tanker, og deres veier er ikke mine veier, lyder ordet fra Herren. Som himmelen er høyere enn jorden, er mine veier høyere enn deres veier og mine tanker høyere enn deres tanker." *Jesaja 55,8-9*.

Gud opprettholder verden

La oss for eksempel tenke på det første bud. "Du skal ikke ha andre guder enn meg." *2. Mosebok 20,3*. Det er lett å tolke det på den måte at Gud sikrer sin posisjon med denne befalingen. At han sørger for at han får tilbørlig ære, respekt og tilbedelse. Man tror at dette bud ble gitt ikke for vår, men for Guds fordel.

Men Gud ga budet bare for vår skyld! Gud selv trenger det ikke, fordi uselvvisk kjærlighet tenker ikke i det hele tatt på å beskytte seg selv. Hvis vi bare tenker på vår situasjon et lite øyeblikk, kan vi se at det er vi som er nødt til å ikke glemme dette budet.

Gud har ikke bare skapt himmelen og jorden. Han leder og holder stadig alle disse mektige planeter og krefter på rett kurs og forsyner dem med den nødvendige energi. "Han bærer alt ved sitt mektige ord." ("Han regulerer universet med den store kraft som er i hans befaling." *The Living Bible*. "Hans ord er kraften som holder universet sammen." *Hoffnung für alle*.) *Hebreer* 1,3. Bare han kan gjøre det. Skulle han bare for et sekund avbryte dette verk, ville det bli øyeblikkelig ødeleggelse.

For eksempel ville livet på vår planet opphøre hvis solen slutter å skinne. Derfor er det livsnødvendig at Gud ikke blir fortrent fra sin posisjon å ha kommando over solen.

Noen kunne innvende at det ikke står i vår makt å trenge Gud bort fra denne rollen. Selvfølgelig har vi ikke nok fysisk kraft, men det finnes en annen vei for mennesker å fortrenge ham. Det er mulig fordi Gud aldri påtvinger sitt nærvær hvis det er uønsket.

Hvis vi viser gjennom vårt hardnakkete opprør at vi ikke har noe behov for Gud og derfor ønsker at han lar oss være i fred slik at vi kan styre våre ting selv, krangler Gud ikke med oss. Han finner seg i våre pågående fordringer og lar oss til slutt være alene. Da befinner de som forkastet Guds kjærlighet og nåde seg midt blant kreftene som ikke lenger er under Guds kontroll.

Tenk hva det skulle bety bare for solen. Kanskje den ville slokne eller eksplodere. Eller den forlater banen og driver enten ut i verdensrommet eller kolliderer med kloden. Uansett hva som skjer, leder det til at alt liv på jorden dør med en gang.

Den bibelske berettelsen om syndfloden viser oss et slikt bilde og i Sodoma og Gomorra skjedde faktisk det samme, bare lokalt begrenset. Også i Egypt utviklet det seg en slik situasjon i Faraos tid.

Moses stav

Gjennom Josefs liv i Egypt fikk menneskene åpenbart Guds karakter, hans kjærlighet og kraft som han brukte for å frelse egypterne. Den store Faraos fulgte Guds instruksjoner som han fikk gjennom den unge israelitten, og Egypt ble den mektigste nasjonen på jorden. Men dessverre ledet velstanden til at egypterne fort glemte Gud. Til tross for hans kjærlighet og omsorg, drev de år etter år lenger bort fra ham. På denne måten nærmet de seg punktet hvor det ikke lenger var noen vei tilbake. Til slutt forkastet de Gud så fullstendig, at han ikke lenger var i stand til å holde naturkreftene under kontroll. Han var tvunget til å trekke seg tilbake. Egypterne avviste Guds tilbud gang på gang, og tok derved kontrollen fra hans hender. Gud kunne ikke lenger holde de mektige naturkreftene som omga landet, i sjakk og måtte overlate Egypt til sin skjebne. Men fordi Gud elsker uten grenser, dro han seg ikke tilbake uten først å advare kon-

gen tydelig om hva som ville komme til å skje. Derfor varslet han Farao gjennom Moses og viste ham hvilken katastrofe som nærmet seg.

Moses stod framfor Farao som Guds stedfortreder og viste derved i praksis Guds rolle i den kommende krise. Staven i hans hånd symboliserte kreftene som Gud hadde lagt i naturen og i mennesket. På samme måte som Moses holdt og ledet staven, holder og kontrollerer også Gud disse naturkreftene. Men så snart staven skled ut av profetens hånd, ble den til en slange, det velkjente symbol for Satan, den som ødelegger.

Først sendte Gud Moses til Farao for å be den hovmodige herskeren å slippe Israel fri. Det var en kjærlig innbydelse om at han skulle angre og adlyde. Sammen med innbydelsen viste han den overhengende faren som truet landet, for å understreke at det var en hastesak. Ved å takke nei til tilbudet, ville Farao selv åpne porten for å la ulykken komme over nasjonen. Som en konsekvens ville de ikke lenger ha kraft til å holde sine slaver tilbake.

Kongen måtte få en klar åpenbaring om Guds rolle og handlemåte i denne situasjonen slik at Guds verk å frelse egypterne og befri hans folk kunne få en lykkelig utgang. Han måtte skjønne at de forestående vanskelighetene for Egypt ikke var Guds verk, men de uunngåelige konsekvensene av at han forkastet Guds lov. Den praktisk oppførte lignelsen formidlet frem dette faktum for ham på en klar og forståelig måte. Hvis kongen hadde handlet i harmoni med Guds budskap, skulle den nådige planen ha lyktes.

Læren var enkel og klar. Så lenge staven var i Moses hånd, var det ingen fare. Men så snart den skled ut av hans hender og hans kontroll, ble den en dødelig slange. Det var en slange inntil Moses grep den. Da ble den en harmløs stav igjen.

Sannheten ble vist klart og tydelig. Men uheldigvis valgte Farao å ikke ta imot Guds nådebudskap. Det som Gud ville forklare Farao den gangen, var følgende: "Farao, du mektige konge av Egypt. Til tross for deres økende frafall, holder jeg til i dag naturkreftene tilbake som ellers ville ødelegge dere. For deres skyld holder jeg fremdeles herskerstaven i min hånd og under min kontroll. Derfor kunne ikke han som ødelegger, lure seg inn i ditt land. Dere fikk nyte fantastisk velstand og velsignelse. Dere brukte anledningen til å bli den mektigste nasjonen på jorden. Men dag for dag adskilte dere dere mer og mer fra meg og ringeaktet de lovene som jeg i min kjærlighet ga for å beskytte dere. Dere laget en kløft mellom oss, og handler slik at den blir bredere og dypere. Nå klarer jeg nesten ikke lenger å holde naturkreftene tilbake med min makt. Jeg ber deg innstendig å angre ditt opprør mot meg. Bare vis at du er rede til å holde mine bud og la israelittene dra. Da klarer jeg å holde de voldsomme kreftene i sjakk igjen. Jeg vil ikke at dere skal bli knust og ødelagt gjennom de forferdelige lidelser som du bringer over deg selv og over ditt folk.

Men hvis du ikke angre og fortsatt holder mitt folk som slaver, tar du fra meg den siste lille mulighet til å holde naturkreftene tilbake. Da kommer de til å skli ut av mine hender og blir til forferdelige, ødeleggende krefter. Men du skal vite at

jeg til og med da kan kontrollere dem igjen med en gang du angrer. Da ødelegger de ikke lenger, men blir en stav av velsignelse igjen.”

Med hvilken vidunderlig kjærlighet og lengsel appellerte ikke Gud til det stae hjertet til den opprørske kongen! Med hvilken stolthet og forakt avslo ikke Farao tilbudet som kom fra det gode hjertet av uforanderlig kjærlighet. Istedenfor å underkaste seg skaperen, tilkalte han kongerikets trollmenn som likeledes kastet sine staver på jorden. Det viste seg at også deres staver ble til slanger. Det var mange slanger og man kunne forvente at alle deres slanger lett skulle fortære Moses slange.

Hva uttrykte Faraos med dette svar? Han erklærte at han ikke i det hele tatt trengte hebreernes Gud for å holde naturkreftene under kontroll. Han syntes han kunne leve veldig bra helt uavhengig av Gud. La ham bare slippe staven! La den bare bli til en ødeleggende slange! Kongen var sikker på at hans makt var mer enn tilstrekkelig nok for å klare seg mot hvilken som helst naturkraft som skulle slippe løs fra Guds kontroll.

Menneskene i dag har fortsatt samme holdning. Når vi er omgitt av vanskeligheter, stoler vi helst på oss selv og bruker våre egne løsningsstrategier. Vi husker bare på Gud hvis vi ikke ser noen annen utvei, men så fort problemet er forbi, glemmer vi ham igjen. Det står ikke i vår makt å beherske kreftene som ikke lenger befinner seg under Guds kontroll og ledelse. Når svære orkaner med mektige flodbølger kommer fra havet, oversvømmer landet og river husene i stykker, kan vi absolutt ingenting gjøre for å stanse dem. De bare ødelegger i full fart og ingen kan forhindre det. Det samme gjelder for jordskjelv, vulkanutbrudd, tsunamier og andre katastrofer. Vi kan hverken stå mot dem eller holde dem tilbake.

På samme måte kunne Faraos slanger ikke overvinne Moses slange. Grådig slukte den alle Faraos slanger og var like sterk og farlig som før.

Aldri kunne Gud ha formidlet budskapet klarere. Heller ikke kunne kongen ha forkastet det mer fullstendig. Han forandret ikke sin holdning fra før: "Hvem er Herren, siden jeg skal lyde ham og la folket fare? Jeg kjenner ikke Herren og vil ikke la Israel fare." *2.Mosebok 5,2.*

Neste dag pekte Moses med staven akkurat på det stedet hvor Guds nærvær først skulle dras tilbake. Før hver plage ble kongen tydelig opplyst om det som skulle skje, slik at han skulle vite at det ikke bare var noen tilfældighet.

Under plagene holdt den kjærlige Gud fremdeles nådesdøren åpen. Gjentatte ganger viste han at han kunne få tilbake kontrollen over kreftene som pinte egypterne. Men det var bare mulig hvis egypterne angret og var villige til å legge verket tilbake i Guds hender. Farao skjønnte at hverken han eller hans trollmenn hadde kraft nok til å få kontroll over disse ødeleggende elementene. Så lenge Egypt led under en katastrofe, ga Farao Gud store løfter og bad ham å fjerne plagen. Nådig svarte Gud med en gang og grep slangen ved halen, slik at den ble en stav igjen. Men så fort problemet var ryddet av veien, kom Faraos selvtillit tilbake. Da ville han ikke vite noe om løftet han hadde gitt.

Mange mennesker handler på akkurat samme måte i dag også. Er de i livsfare pga. krefter utenfor sin egen kontroll, ber de i sin dødsangst til Gud om redning og gir forbausende løfter om alltid å være lydige mot Gud. Men så snart faren er over, glemmer de alle sine løfter og vender tilbake til sine gamle vaner. Følgende sanne historie illustrerer dette.

I 1846 var et lite passasjerskip på vei langs kysten fra Portland, Maine til Boston, Massachusetts. Plutselig pisket en sterk storm over båten og truet livet til alle om bord. En passasjer beskrev situasjonen med følgende ord:

”Vi var i stor fare. Båten slingret fryktelig og bølgene slo mot kahyttsvindue. I damenes lugar hersket stor redsel. Mange

bekjente sine synder og skrek til Gud om nåde. Noen ropte til jomfru Maria om beskyttelse. Andre lovte Gud høytidelig å vie hele sitt liv til hans tjeneste, hvis de bare kom frem til land. Det var en scene av skrekk og forvirring ...

Gjennom Guds nåde kom vi alle i land i god behold. Men noen av passasjerene som under stormen hadde vært fylt av redsel, nevnte nå ikke lenger Gud i det hele tatt eller bare for å feie sin angst til side. En dame som hadde lovet høytidelig å omvende seg og bli en kristen hvis hun nådde land, gikk fra båten spottende: "Gudskjelov, jeg gleder meg til å sette foten på land igjen!" Jeg bad henne å se seg noen timer tilbake og å huske sitt løfte til Gud, men hun bare vendte seg bort med et hånlig flir.

Dette minnet meg uvilkårlig om anger på dødsleiet. Noen mennesker tjener seg selv og Satan hele livet. Når de blir syke og føler seg forferdelig usikre, angrer de på en måte over sine synder. Kanskje de til og med sier at de er rede til å dø og vennene deres inbillar seg at de virkelig har omvendt seg. Men hvis de skulle komme seg, ville de fortsatt være like opprørske som før.” E.G. White, *Testimonies for the Church* I, s. 80-81.

Slik var det med den mektige egyptiske kongen. Tryk-
ket plagene ham, virket det som om han angret, men så
snart de ble tatt bort, viste det seg at han ikke var virke-
lig sønderknust av anger over sine synder og at han ikke
omvendte seg. Han ga bare en overfladisk syndsbejken-
nelse for å slippe unna katastrofen. Men dette etterlot en
ugunstig virkning på hans sinn og karakter og gjorde hans
hjerte hardere og hardere, slik at det ble enda vanskeligere
for ham å overgi seg til Gud. Fordi Faraos forkastet Guds
innbydelse om å snu og angre seg mer og mer, ble Gud
mindre og mindre i stand til å kontrollere kreftene som
omga Egypt. Det ledet igjen til den neste plagen. Hver
plage ble mer og mer destruktiv, til den tiende, der alle
førstefødte døde. Da var Faraos makt endelig knekket,
hans land var ødelagt og han hadde ikke lenger kraft til å
holde israelittene som slaver.

Men ingen av disse lidelser rammet Egypt fordi Gud
brakte naturkreftene som straff. Tvert imot! Plagene
kunne bare oppstå fordi han mistet kontrollen over disse
kreftene.

Denne veien er helt motsatt den måten mennesker handler. Ta for eksempel gangsterbossene i Chicago. Når de har makten i sine hender og menneskene under sin kontroll, da må ofrene lide smerte og tap. Men slik er det aldri med Gud. Så lenge han har naturkreftene i sine hender og under sin kontroll, da kan de ikke ødelegge.

Med hensyn til alle disse vitnesbyrd om hva Gud virkelig gjorde i Egypt, er det forbausende at menneskene fortolket disse hendelser på en slik feil måte. Selv om Gud viste omhyggelig hva som skulle komme til å skje i Egypt, forblindet Satan menneskene slik at de ikke forstod den sanne betydningen. Han klarte å fremstille Gud som en tyrann som ødelegger. Men Gud handler aldri slik. Og han lyver heller ikke. I Egypt gjorde han akkurat det han hadde forutsagt. Mennesker bruker vold for å nå sine mål, men Gud gjør det ikke.

Ikke bare Det gamle testamente vitner om Guds kjærlige karakter. Kristus selv forklarte og viste i Det nye testamente sin Fars karakter og framgangsmåte. Kristus forfølgere oppførte seg mot ham på samme måte som Farao oppførte seg mot Gud, og Kristus svarte akkurat slik hans Far gjorde.

Jesu fiender hånet ham, spottet ham, slo ham, spyttet på ham, la et grusomt kors på hans rygg og spikret ham til sist fast på det. Kristus slo ikke tilbake på noen måte. Hans ånd var fri for gjengjeldelse. Han brukte ikke naturkreftene til å ødelegge sine forfølgere, selv om han lett kunne ha gjort det. Han svarte ved å rope med ubeskrivelig kjærlighet og medlidenhet: "Far, tilgi dem, for de vet ikke hva de gjør." *Lukas 23,34.*

Hvorfor ikke tidligere?

Når man tror at Gud påførte Egypterne vold for å tvinge dem til å la sitt folk fare, reiser man faktisk en forferdelig tiltale mot ham. Man anklager Herren for å være så hardhjertet at han med vitende og vilje utsatte jødene for lidelser i århundrer, selv om han kunne ha befridd dem tidligere.

Hvis noen har allmektige krefter og kan bruke denne styrken for å iverksette sine planer, da kan han gjøre hva han vil, når han vil. Mange antar at Gud bruker sin allmakt på samme måte. Men da burde han bli klandret for å ha tillatt at israelittene fortsatt var slaver, selv om han kunne ha befridd dem når som helst. I århundrer ble de undertrykket i en grusom trelldom. Derfor burde Gud avlegge regnskap for hvorfor han ikke brukte sin allmektige kraft for lengst til å befri dem. Det er ikke mulig at Gud er en kjærlig Gud og samtidig handler slik.

Sannheten er at Gud aldri noensinne løser problemer med vold. Derfor kunne Gud ikke velge tidspunktet for å befri israelittene etter sine egne ønsker. Det ble konsekvensen av egypternes økende frafall. Dette frafallet ledet til en adskillelse fra Gud. Gjennom separasjonen ble alle de ødeleggende kreftene løslatt som etter hvert ledet til at egypterne ikke lenger var i stand til å holde fast på sine slaver. Bare da kunne israelittene bli frie. Når man forstår disse prinsippene, ser man uten vanskeligheter hvorfor israelittene måtte være i trelldom så lenge.

Gud kommer aldri til å vike fra sine veier fordi han vet at man bare ødelegger seg selv ved å bruke vold. Hadde det vært Guds vei å herske med vold, da hadde han utryddet opprøret allerede da det viste seg første gang. Da ville det ikke ha vært en lang periode med synd her i verden.

Men det er nødvendig å tillate at synden har sitt forløp, til den til sist ødelegger seg selv og alle som klamrer seg til den. Da er Herren fri til å skape en ny himmel og en ny jord uten å risikere at den blir ødelagt igjen.

Tempelet renses

Kort tid etter at Kristus begynte sin offentlige tjeneste, krenset han tempelet for handlere og pengevekslere. Begivenheten berettes i *Johannes 2,13-22*. Hva Jesus så i tempelet, beveget hans sjel innerst inne. "Da laget han seg en svepe av tau og drev dem alle ut av helligdommen, og sauene og oksene deres med dem. Han strødde pengevekslernes penger utover og veltet bordene deres." Vers 15.

Denne historien kan man like lett feiltolke som historien om plagene i Egypt, og for det meste skjer akkurat det. Man antar generelt at Kristus virkelig truet disse menn med svepen og at han skulle ha slått dem, hvis de ikke hadde adlydt ham.

Men hvis han virkelig hadde handlet slik, hvilken forskjell hadde det da vært mellom hans handlemåte og mafiaens atferd? Hvordan kunne han da påstå at hans veier er annerledes enn menneskets veier? "Som himmelen er høyere enn jorden,

er mine veier høyere enn deres veier og mine tanker høyere enn deres tanker.” *Jesaja* 55,9.

For å finne ut hva som virkelig skjedde, betrakter vi hendelsen fra en annen side. Tempelets rensing er Det nye testaments sidestykke til historien fra Det gamle testamente som vi nettopp har betraktet. Det Gud gjorde med Faraos, gjorde Kristus med pengevekslerne. Hele begivenheten er en ytterligere demonstrasjon av hvordan Gud holder og kontrollerer naturkreftene. Selv om den ytre rammen og handlingen er forskjellig, er budskapet det samme. Moses stav og Jesu svepe symboliserer det samme. Den viktigste forskjellen er at Moses lot staven skli ut av sin hånd og kontroll, mens Kristus ikke slapp svepen og derved beholdt den under sin kontroll.

Historienes forløp tilsvarende akkurat Moses og Kristi handlemåte. Egypt ble med en gang rammet av katastrofen som Moses hadde forutsagt så snart han slapp staven. Derimot beholdt Kristus kontrollen over svepen. Derved forsikret han jødene i tempelet om at det var fortsatt tid til å angre, fordi han fremdeles hadde svepen under kontroll. Så lenge Jesus levde på jorden, ble de faktisk forskånet for noen større uhell. Men samtidig var hans handling et varsel. Gjennom jødernes ubekymrede frafall skulle de etter hvert tvinge ham til å slippe svepen. Da skulle de gjøre de samme erfaringer som egypterne.

Jødene som folk angret ikke. Trossig og bestemt vendte de seg bort fra Gud, og svepen, eller staven, ble til en slange: I år 70 etter Kristus ble Jerusalem fullstendig ødelagt i et forferdelig blodbad.

Det var ikke Kristi hensikt å slå jødene med svepen. Selv om den svedde truende over dem, berørte den dem ikke så lenge den var i Kristi hånd. Budskapet til jødene var, at de skulle angre slik at Gud kunne holde fast svepen. Da kunne han bevare dem fra den kommende katastrofen.

Hvis vi sammenligner nøye Guds handlinger i Egypt med Kristi handlinger i tempelet, blir det tydelig at Kristus talte sannheten, da han sa at han gjorde det han så Faderen gjøre på akkurat samme måte.

Korsets vitnesbyrd

Korset gir en fullstendig åpenbaring, både av Gud og av Satan og viser hvert sitt handlingsprinsipp. Utgangen av kampen som foregikk på korset, krevde ingenting mindre enn full innsats av begge parter. Ingenting kunne holdes tilbake i denne kampen.

Satans maske som han hadde brukt for å skjule sin sanne identitet, ble revet av. Sløret som han hadde lagt over Guds navn og karakter for å fremstille ham i et feil lys framfor hele universet, ble fjernet. På slutten av denne gigantiske kampen kunne man se den onde slik han virkelig var: et vesen som henga seg fullstendig til å tjene seg selv. Derfor var han til og med rede til å ofre livet til den ene som skapte ham og ga ham alt han eide. Satan åpenbarte den samme ånd som han la inn i kriminelle mennesker på jorden. Den måten han behandlet Jesus på, er et eksempel på hvordan han behandler alle som ikke ville tjene ham.

Hvor takknemlig vi kan være for at det ikke er Guds karakter. Ellers burde vi jo skjelve av redsel. Gud og Kristus ledes av et helt annet prinsipp: Prinsippet om å tjene andre på en kjærlig, selvoppofrende måte. De tjener alle andre, uansett hvilket offer de selv må gi. De gjør ikke et avskrekkende eksempel av noen som ikke vil adlyde dem og peker ikke heller på dem. Men med sitt eget eksempel viser de at de helst ofrer sitt eget liv istedenfor å ta livet av noen andre.

Kristi plagg er virkelig dyppet i blod, hans eget blod. Satans plagg er også dyppet i blod, blodet fra andre. Hvilken stor motsetning mellom de to! Man kan gjenkjenne Satans vei i menneskenes veier. Men ingen av hans prinsipper og fremgangsmåter finner man i Kristi liv eller i livet til Faderen.

Dessuten er den måten Kristus døde på et entydig bevis på at Gud ikke ødelegger synderen. I Edens hage besluttet menneskene seg for å gå sine egne veier. De ringeaktet kjærlighetens lov og blottstilte derved seg selv for de dødelige følger av lovbruddet. Den samme dagen de gjorde det, skulle de ha dødd, slik Gud hadde forutsagt. Men noe skjedde: I det øyeblikket da mennesket syndet, stilte Kristus seg mellom de levende og de døde og sa: "La straffen falle på meg."

Kristus kom til denne jorden for å motta og bære straffen som ellers skulle ha rammet hver eneste av oss. Dette er det avgjørende punktet: Kristus kom for å bære den fulle straffen. Hver eneste av oss kommer til å lide selve straffen, hvis han ikke tar imot Kristi offer for seg personlig.

Det finnes den vanlige forestillingen om hvordan den ugudelige til slutt ødelegges: Guds tålmodighet tar slutt. Derfor bruker han sin allmektige kraft til å utrydde de ulydige fra universet. Ved denne lære er det faktisk Gud som utfører dødsstøtet. Skulle det stemme, da burde også Kristus ha dødd slik, fordi han måtte jo dø akkurat som vi. Hvis vi blir henrettet gjennom Guds hånd, burde Faren ha henrettet sin sønn.

Heldigvis er det ingen hemmelighet med Kristi død. Det skjedde offentlig og det er helt klart at Gud ikke kom ned til korset for personlig å henrette sin inderlig elskede, enbårne sønn. Kristus døde ikke på denne måten.

Det finnes et annet syn på hendelsen: Synderen adskiller seg selv fra Gud. Denne separasjonen leder til at Gud ikke lenger er i stand til å opprettholde kontrollen over kreftene som er i synderen og rundt omkring ham. Synderen blir ødelagt gjennom sin egen synd.

Hvis denne forestilling er riktig, burde også Kristus ha dødd på denne måten.

Gud lot oss ikke være i villrede om dette spørsmålet. Kristus selv vitnet om hva som skjedde. Rett før han døde, ropte han: "Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg?" *Matteus 27,46*. Det tyder ikke på at Gud nærmet seg med slaktevåpen i sine hender! I stedet trakk han seg tilbake fra Kristus, slik han trekker seg tilbake fra enhver forherdet synder som ikke angreir. Kristus selv var riktignok ingen synder, men etter at han hadde tatt byrden av alle verdens synder på seg selv, stod han der som stedfortreder for enhver synder. Han påtok seg våre synder som om han personlig hadde begått hver eneste av dem. Det var denne

bedrøvelige byrde som adskilte ham fra Faren og overlot ham fullstendig i Satans hender.

På akkurat samme måte døde egypterne, sodomitterne, menneskene som levde før syndfloden og alle andre som led dødsdommen. På slutten av de tusen år kommer synden til å utslette dem som avslo tilbudet om å bli frelst fra syndens makt på akkurat samme måte.

Høyere og helligere forestillinger

Gud er kjærlighet. Hans karakter og hans lov er kjærlighet. Hver skapelsedåd, hver plan og hvert skritt i frelsesverket uttrykker denne uutgrunnelige, uselviske kjærligheten som gjennomtrenger hvert aspekt av Gud og hans adferd.

Guds veier er uforanderlige. "Hos ham er det ingen forandring eller skiftende skygger." *Jakob 1,17*. Jo bedre man forstår hans uforanderlige prinsipper desto bedre og dypere kan man verdsette dem. Når man blir kjent med denne kjærligheten og tar imot den, blir sjelen oversvømmet av kjærlighetens lys og skjønnhet. Da kommer man i overensstemmelse med Guds tanker. Man blir en del av den vidunderlige sirkelen av liv som stadig strømmer fra hans trone. Man blir en levende kanal slik at denne strømmen av liv og kjærlighet flyter videre til andre og gjennom dem igjen til andre. Da opplever man med begeistring den store særrettigheten det er å ha del i Herrens glede! Å bo i lyset som strømmer fra Gud, betyr lykke og glede uten like.

Tro ikke at det bare er en fremtidig belønning for dem som er trofaste. Man kan oppleve det allerede nå, før Kristus kommer tilbake for å opprette sitt evige rike av herlighet. For en som er Guds barn begynner himmelen allerede her. Guds kjærlighet bor i hans hjerte og Guds karakter viser seg i hans daglige liv. Fra dag til dag lærer han å tenke og snakke om Gud på samme måte som Kristus, da han levde på jorden som sin Fars representant.

Det er veldig tragisk at menneskene ble såpass lurt av syndefallet at de har de verste misforståelser om hvordan den kjære himmelske Far virkelig er. Det er faktisk årsaken til mange av de sorger og lidelser vi opplever i dag. Barn har tendens til å kopiere foreldrenes adferd. Hvis vi feilaktig tror at Gud er en som bruker sin makt for å fremtvinge lydighet og tilbedelse, tar vi ham som vårt forbilde og føler oss fri til å undertrykke våre medmennesker. Men det leder til motstand og de gjør alt for å overvinne trykket. På denne måten oppstår uvergelig krig, terrorisme, drap og tusen andre ondskaper. Vi mennesker er besatt av å beskytte våre liv og besittelser og å få gjennom våre ærgjerrige planer, uansett hva det koster andre. Vi stoler helst på oss selv og ikke på vår kjærlige Far og tror at han er en tyrann som bare undertrykker.

Vi burde slutte å tenke som mennesker og istedenfor virkelig prøve å forstå Guds sanne karakter. Da blir vi oppmuntret til å kopiere den uselviske, kjærlige karakteren som Jesus åpenbarte. Da ville vi ikke først og fremst trakte etter å tjene oss selv, men å tjene andre, uansett hva det koster oss. Hvis

alle mennesker hadde Jesu ånd, ville det bli slutt på undertrykkelse, mord, krig og andre slike ting.

Det er på tide å tenke som Kristus og ikke lenger som et menneske. Med sitt eget plettfríe liv viste han oss hvordan Faren virkelig er. Ved å se hvordan Gud virkelig er, finner også vi frelse og forløsning. Våre hjerter vil bli glade fordi det står skrevet:

”Dette er det evige liv
at de kjenner deg,
den eneste sanne Gud,
og Jesus Kristus,
han som du har utsendt.”
Johannes 17,3

Hver gang når vi er konfrontert med ulykke, tap, lidelse, krig eller katastrofe, går våre tanker i en viss retning. Vi er sjokkert og føler trussel og sorg. I hvert fall preges våre tanker av våre forestillinger om hvilken rolle en høyere makt – Gud – spiller i det som skjedde.

Er den allmektige Gud sint og straffer menneskene for deres ulydighet? Er det slutt med hans tålmodighet? Bruker han sin allmakt til å gjøre en brå slutt på deres ugudelige gjerninger? Eller mistet han rett og slett kontrollen over situasjonen?

Denne boken presenterer en helt annen tenkemåte. Det gamle spørsmålet "Hvorfor tillater Gud at slike ting skjer?" blir tatt opp og sett på i et nytt lys. Selv om det ikke er mulig å betrakte alle aspekter i dette lille heftet, gir det en innledning til dette viktige tema. En bok med tittelen *Forstår vi Guds handlemåte* behandler flere forskjellige aspekter av spørsmålet og går dypere.

"Dette er det evige liv
at de kjenner deg,
den eneste sanne Gud,
og Jesus Kristus,
han som du har utsendt."
Johannes 17,3

